

Č. j.:
MHMP 133004/2026
 Sp. zn.:
S-MHMP 32690/2026

Počet listů/příloh: -/1
 Datum:
16.02.2026

Výroční zpráva o činnosti hlavního města Prahy v oblasti poskytování informací podle zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím, ve znění pozdějších předpisů, za rok 2025

Výroční zpráva o poskytování informací za rok 2025 je zpracována na základě zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o svobodném přístupu k informacím“), který stanovuje hlavnímu městu Praze, coby povinnému subjektu dle ust. § 2 odst. 1 zákona o svobodném přístupu k informacím, povinnost každoročně zveřejnit údaje o této činnosti v předepsané struktuře vždy do 1. března následujícího kalendářního roku (dle ust. § 18 odst. 1 zákona o svobodném přístupu k informacím).

Předmětem výroční zprávy je souhrnná evidence písemných žádostí fyzických a právnických osob o poskytnutí informace, které byly v roce 2025 vyřizovány povinným subjektem podle zákona o svobodném přístupu k informacím a dle nařízení ředitele Magistrátu hlavního města Prahy č. 8/2021 k postupu při vyřizování žádostí o poskytnutí informace podle zákona o svobodném přístupu k informacím v Magistrátu hlavního města Prahy (dále jen „MHMP“) a poskytování informací členům Zastupitelstva hlavního města Prahy.

Za rok 2025 se na základě zákona o svobodném přístupu k informacím projevil zájem veřejnosti o informace týkající se činnosti povinného subjektu takto:

I. Počet podaných žádostí o informace a počet vydaných rozhodnutí o odmítnutí žádosti

K MHMP bylo podáno celkem **1104** žádostí a ve **172** případech bylo vydáno rozhodnutí o odmítnutí žádosti o informace (k úplnému odmítnutí žádosti došlo v **108** případech a k částečnému odmítnutí žádosti došlo v **64** případech).

II. Počet podaných odvolání proti rozhodnutí o odmítnutí žádosti

K MHMP bylo podáno **52** odvolání proti rozhodnutí o odmítnutí (části) žádosti o poskytnutí informace.

III. Opis podstatných částí každého rozsudku soudu ve věci přezkoumání zákonnosti rozhodnutí povinného subjektu o odmítnutí žádosti o poskytnutí informace a přehled všech výdajů, které MHMP vynaložil v souvislosti se soudními řízeními o právech a povinnostech podle zákona o svobodném přístupu k informacím, a to včetně nákladů na své vlastní zaměstnance a nákladů na právní zastoupení

Zákonnost rozhodnutí MHMP o odmítnutí (části) žádosti o poskytnutí informace byla správním soudem v roce 2025 přezkoumávána ve **3 případech**. V **1 případě** byla podána ústavní stížnost.

1. Rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 10. 3. 2025 (v rozsudku nesprávně uveden rok 2024) č.j. 17 A 105/2024-35

Městský soud v Praze rozsudkem ze dne 10. 3. 2025, č.j. 17 A 105/2024-35 rozhodl v právní věci žalobce Mgr. J.B., zastoupeného advokátem Mgr. Ing. Petrem Kociánem, advokátem AK se sídlem Nový Jičín, Revoluční 1047/14 proti žalovanému (MHMP) o žalobě proti rozhodnutí ze dne 4. 11. 2024, č. j. MHMP 1907844/2024, tak, že žalobu jako nedůvodnou zamítl.

Žalobce požádal dne 25. 9. 2024 Úřad městské části Praha 12, jako povinný subjekt, podle zákona o svobodném přístupu k informacím o sdělení, „*kdy správní orgán obdržel rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 23. 11. 2022, č.j. 5 A 9/2021-210*“. Rozhodnutím ze dne 10. 10. 2024, č. j. P12 107456/2024 OVY, povinný subjekt žádost podle § 11b zákona o svobodném přístupu k informacím odmítl, neboť požadovanou informaci v dané době nedisponoval, respektive ji neměl. Uvedl, že předmětná spisová dokumentace byla postoupena nadřízenému orgánu, který si ji vyžádal. Povinný subjekt tak nemá možnost požadovanou informaci ani ověřit a ani poskytnout. Z opatrnosti zadal povinný subjekt do systému spisové služby požadavek žalobce dle jeho specifikace, systém však rozsudek v množině došlé pošty nevyhledal. Povinný subjekt nemůže požadovanou informaci zjistit ani na základě jiného jednoduchého úkonu z jiných informací.

Proti uvedenému rozhodnutí podal žalobce odvolání, které bylo rozhodnutím žalovaného ze dne 4. 11. 2024, č.j. MHMP 1907844/2024 zamítnuto a bylo potvrzeno rozhodnutí prvostupňového orgánu. Žalobce se podanou žalobou domáhal přezkoumání a zrušení uvedeného rozhodnutí žalovaného a jemu předcházejícímu rozhodnutí povinného subjektu. Současně žalobce žádal, aby soud uložil povinnému subjektu poskytnout požadovanou informaci.

Městský soud v Praze v rozsudku ze dne 10. 3. 2025, č.j. 17 A 105/2024-35 uvedl mimo jiné následující: „*19. Soud úvodem zdůrazňuje, že žalobce v podané žalobě výslovně uvodil žalobní body tím, že jím požadovaná informace je informací, která vyplývá ze spisového materiálu sp. zn.OVY/54447/2017/Nv, a nelze ji získat z jiného spisu, než je spis povinného subjektu. Uvedeným konstatováním žalobce určil meze soudního přezkumu. V rámci těchto mezí žalobce následně formuloval dva žalobní body. Konkrétně v prvním žalobním bodě měl žalobce za to, že bylo povinností povinného subjektu si vyžádat spis, případně vyžádat si vyhledání dané informace ze spisu, nebo mělo být povinným subjektem do spisu nahlédnuto. Ve druhém žalobním bodě žalobce zpochybňoval postup žalovaného, který dle žalobce měl mít předmětný spis u sebe, a tedy měl informaci poskytnout sám, avšak namísto toho zamítl odvolání.*

20. Následně žalobce v podané replice a zejména během ústního jednání uplatnil další žalobní body. Žalobní body uplatněné v replice a během ústního jednání nad rámec žalobních bodů uplatněných v podané žalobě soud považuje za nové a vznesené po koncentraci řízení. Těmito žalobními body se soud nemohl zabývat. Soud připomíná, že napadené rozhodnutí bylo žalobci doručeno dne 4. 11. 2024, přičemž lhůta pro podání žaloby, respektive pro její rozšíření uplynula v pondělí dne 6. 1. 2025. Replika žalobce byla podána, respektive ústní jednání proběhlo po tomto datu. Pro úplnost soud doplňuje, že žádný z nově uplatněných žalobních bodů nepředstavuje námitku, kterou by se soud byl povinen zabývat ex officio.

21. Soud úvodem zdůrazňuje, že § 11b zákona č. 106/1999 Sb. umožňuje žádost o informace odmítnout, jestliže povinný subjekt požadovanou informaci nemá a jestliže mu povinnost ji mít nevyplývá ze zákona. Uvedené ustanovení bylo do zákona č. 106/1999 Sb. vloženo zákonem č. 241/2022 Sb., a to s účinností od

1. 1. 2023. Před uvedeným datem možnost povinného subjektu odmítnout žádost o poskytnutí informace za prakticky stejných podmínek umožňovala judikaturu (viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 7. 4. 2015, č. j. 6 As 136/2014-41, č. 3223/2015 Sb. NSS). Ostatně i důvodová zpráva k návrhu zákona č. 241/2022 Sb. uvádí, že § 11b toliko výslovně zakotvuje možnost odmítnout požadovanou informaci, kterou již dovodila judikatura Nejvyššího správního soudu, a to v souladu s podmínkami, které judikatura vymezila. Při výkladu § 11b zákona č. 106/1999 Sb. tak lze vycházet z dosavadní judikatury Nejvyššího správního soudu.

22. V rozsudku ze dne 7. 4. 2015, č. j. 6 As 136/2014-41, č. 3223/2015 Sb. NSS, Nejvyšší správní soud uvedl, že pokud je povinnému subjektu doručena žádost o poskytnutí informací, musí primárně vyvinout úsilí, aby našel požadovanou informaci a poskytl ji žadateli. Musí tedy nejprve zkoumat, zda požadovanými informacemi fakticky disponuje, a to bez ohledu na to, jestli takovou povinnost má podle zákona. Pokud zjistí, že požadované informace má (i když je ze zákona shromažďovat nemusí), je povinen je žadateli poskytnout, nejedná-li se o některou z výluk podle informačního zákona. Skutečnost, zda měl povinný subjekt zákonem stanovenou povinnost danými údaji disponovat (například podle zákona o archivnictví nebo podle správního řádu), je relevantní až v okamžiku, kdy povinný subjekt po šetření zjistí, že požadované informace skutečně nemá, jelikož byly vymazány nebo odstraněny. V takovém případě má povinnost je opět vytvořit.

23. Z výše uvedeného dle soudu vyplývá, že § 11b zákona č. 106/1999 Sb. a rovněž i judikatura Nejvyššího správního soudu umožňuje odmítnout žádost o poskytnutí informací pouze za situace, kdy je nájisto postaveno, že povinný subjekt požadovanou informaci nemá (nedisponuje jí), a jestliže mu povinnost ji mít nevyplyvá ze zákona.

24. Aplikuje-li soud výše uvedené na projednávaný případ, nelze než dospět k závěru, že správní orgány v projednávaném případě nepochybily.

25. Žalobce v projednávaném případě požádal o informaci, kdy povinný subjekt obdržel rozsudek zdejšího soudu ze dne 23. 11. 2022, č. j. 5 A 9/2021-210. Informace, zda a případně kdy byl povinnému subjektu doručen rozsudek sp. zn. 5 A 9/2021 nutně musí být obsahem souvisejícího správního spisu vedeného povinným subjektem pod sp. zn. OVV/54447/2017/Nv. Ostatně tuto skutečnost žalobce v podané žalobě akcentoval, když uvedl, že „[P]ožadovaná informace je informací, která vyplývá ze spisového materiálu a nelze ji získat z jiného spisu, než je spis Úřadu městské části Praha 12.“ Z prvostupňového rozhodnutí vyplývá, že předmětný správní spis byl ke dni podání žádosti žalobce zaslán odvolacímu orgánu. Tuto skutečnost žalobce nečiní spornou. Ostatně skutečnost, že ke dni podání žádosti žalobce byl příslušný správní spis postoupen odvolacímu orgánu, vyplývá rovněž ze správního spisu předloženého žalovaným (viz žádost odvolacího orgánu ze dne 31. 10. 2023, č. j. MHMP 2284687/2023, a přípis povinného subjektu ze dne 15. 11. 2023, č. j. P12 53700/2023 OVV). Povinný subjekt tedy požadovanou informaci fakticky neměl (nedisponoval jí). První z předpokladů, za kterých je povinný subjekt oprávněn odmítnout žádost o informace, tak byl splněn.

26. Dle soudu byl v projednávaném případě splněn i druhý předpoklad, a to že povinnost mít předmětnou informaci k dispozici pro povinný subjekt nevyplyvala ze zákona. Žalobce v projednávaném případě s odkazem na správní spis sp. zn. OVV/54447/2017/Nv požádal o informaci, kdy povinný subjekt obdržel rozsudek zdejšího soudu ze dne 23. 11. 2022, č. j. 5 A 9/2021-210. V uvedeném řízení nebyl povinný subjekt účastníkem řízení a předmětný rozsudek mu soudem nebyl doručen. Informace o tom, zda a případně kdy byl povinnému subjektu doručen rozsudek sp. zn. 5 A 9/2021 se nacházela v příslušném správním spisu sp. zn. OVV/54447/2017/Nv, který však povinný subjekt zaslal odvolacímu orgánu (viz výše). Povinný subjekt pak dle zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, zákona č. 499/2004 Sb., o archivnictví a spisové službě a o

změně některých zákonů a rovněž ani zákona č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu, vše v rozhodném znění, neměl povinnost v případě zapůjčení správního spisu odvolacímu orgánu pořizovat kopie správního spisu, případně vést rovnocenný spis v elektronické podobě. Tuto povinnost dle soudu nelze dovodit ani ze základních zásad činnosti správních orgánů. Za uvedené situace nelze než dospět k závěru, že za situace, kdy byl správní spis, jehož obsahem byla požadovaná informace, předložen odvolacímu orgánu povinnost mít předmětnou informaci k dispozici pro povinný subjekt ze zákona nevyplývala.

27. Soud nepřisvědčil námitkám žalobce, podle kterých si měl povinný subjekt u žalovaného vyžádat správní spis zpět či si vyžádat vyhledání informace nebo nahlédnout do spisu. V tomto případě soud za rozhodné považoval skutečnost, že povinný subjekt zaslal spis odvolacímu orgánu (žalovanému), a to za účelem jeho předložení zdejšímu soudu v souvislosti se soudním řízením sp. zn. 5 A 55/2023 (viz žádost odvolacího orgánu ze dne 31. 10. 2023, č. j. MHMP 2284687/2023). Povinný subjekt, respektive odvolací orgán tak tížila povinnost dle § 74 s. ř. s. předložit spis soudu. Současně povinný subjekt ke dni podání žádosti žalobce neměl povinnost mít správní spis u sebe. Tato skutečnost vyplývá i z napadeného rozhodnutí (viz strana 5 odstavce 5 napadeného rozhodnutí). Žalovaný pak ani případné žádosti povinného subjektu (o vrácení spisu, vyhledání požadované informace nebo nahlédnutí do spisu) nemohl vyhovět. Jinými slovy povinný subjekt neměl žádnou možnost, jak požadovanou informaci získat u žalovaného. Ostatně skutečnosti, že předmětným spisem povinný subjekt nemusí disponovat, si žalobce měl být vědom, neboť je účastníkem řízení – žalobcem ve věci sp. zn. 5 A 55/2023.

28. Pro úplnost soud uvádí, že má za to, že nebylo povinností povinného subjektu obracet se žádostí na zdejší soud. Taková povinnost pro povinný subjekt ze zákona č. 106/1999 Sb. neplyne. Nadto povinný subjekt nedisponuje žádnými prostředky, kterými by mohl soud jakkoliv donutit k vrácení spisu nebo umožnění nahlédnutí do spisu. Soudu je pak z jeho činnosti známo, že ke dni vydání napadeného rozhodnutí byl předmětný spis zapůjčen Obvodními soudy pro Prahu 4 k jeho žádosti, a to pro účely nařízeného jednání ve věci sp. zn. 30 C 236/2024, jehož je žalobce rovněž účastníkem – žalobcem. I této skutečnosti si žalobce měl být vědom.

29. Nelze pak přisvědčit žalobci, že požadovanou informaci měl žalobci poskytnout žalovaný. Předně žalovaný v daném případě nebyl povinným subjektem. Povinnost žalovaného poskytnout žalobci jím požadovanou informaci na místo povinného subjektu ze zákona č. 106/1999 Sb. Žalovanému neplyne, když ani takový způsob rozhodnutí o podaném odvolání § 16 zákona č. 106/1999 Sb. neumožňuje. Nadto, jak soud uvedl výše, žalovaný požadovanou informací nedisponoval, neboť předmětný spis byl předložen zdejšímu soudu.“

2. Rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 26. 11. 2025, č.j. 8 A 20/2025 -34

Městský soud v Praze rozsudkem ze dne 26. 11. 2025, č.j. 8 A 20/2025 - 34 rozhodl v právní věci žalobce Mgr. J.B., zastoupeného advokátem Mgr. Ing. Petrem Kociánem, advokátem AK se sídlem Nový Jičín, Revoluční 1047/14 proti žalovanému (MHMP) o žalobě proti rozhodnutí ze dne 31. 12. 2024, č. j. MHMP 2071040/2024, sp. zn. S-MHMP 2064314/2024/STR tak, že rozhodnutí MHMP ze dne 31. 12. 2024, č. j. MHMP 2071040/2024, a rozhodnutí Úřadu městské části Praha 12 ze dne 11. 12. 2024, č.j. P12 280548/2024 OVY, se ruší a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení. Dále Městský soud v Praze povinnému subjektu uložil poskytnout žalobci informaci v rozsahu, v jakém byla odmítnuta rozhodnutím Úřadu městské části Praha 12 ze dne 11. 12. 2024, č.j. P12 280548/2024 OVY, a to do jednoho měsíce od právní moci rozsudku.

Žalobce požádal ze dne 26. 11. 2024 Úřad městské části Praha 12 jako povinný subjekt podle zákona o svobodném přístupu k informacím, o následující informace:

- „Nechť stavební úřad sdělí, do jaké hloubky byla z pozemků parc. č. 3330/25, 3329 a 3327/20, vše v katastrálním území Modřany, odtěžena zemina ve smyslu navážky?“

- „Zda JUDr. Evžen Teršl obdržel telefonický podnět ohledně stavebních prací spočívajících v těžbě a odvozu navážky na pozemcích parc. č. 3330/25, 3329 a 3327/20, vše v katastrálním území Modřany, od osoby Mgr. Ing. J. B. a jak jej vyřídil?“

- „Ve kterých dnech prováděl stavební úřad skrze svou oprávněnou osobu inženýrku krajinářku Ivanu Nidlovou kontrolu stavby pod sp. zn. Ovy/54447/2017/Nv resp. kolikrát inženýrka krajinářka Ivana Nidlová navštívila stavbu při jejím provádění? - data jednotlivých kontrol/návštěv – zápisy z prováděných kontrol/návštěv.“

Povinný subjekt poskytl informaci pouze ohledně závěrečné kontrolní prohlídky dotčené stavby, která se konala dne 15. 9. 2023. Ostatní informace povinný subjekt odmítl poskytnout s odkazem na skutečnost, že spis sp. zn. Ovy/54447/2017/Nv, ze kterého by bylo možné požadované informace zjistit, byl předán nadřízenému orgánu, kterým je MHMP. O žalobcově odvolání rozhodl MHMP pod č.j. MHMP 2071040/2024 tak, že odmítnutí potvrdil.

Žalobce podal proti tomuto rozhodnutí žalobu, ve které namítal, že povinný subjekt a žalovaný postupovaly nezákonně a šikanózně. Tvrdil, že povinný subjekt je původcem požadovaných informací, a že skutečnost, že se spis fyzicky nachází mimo jeho prostory, neznamená, že s ním nemůže disponovat. Podle žalobce povinný subjekt neučinil žádné kroky ke zjištění, zda požadovanou informaci má, a tím porušil svou povinnost postupovat podle informačního zákona. Žalobce uvedl, že se oba správní orgány dopustily oportunistického a nepravdivého konstatování, že požadovanou informaci „nedisponují“, aniž by provedly jakékoli úkony ke zjištění skutečného stavu. Žalobce dále uvedl, že je zřejmé, že povinný subjekt je primárním původcem informací obsažených ve spise sp. zn. Ovy/54447/2017/Nv, který byl vytvořen, veden a archivován tímto správním úřadem v rámci výkonu veřejné správy. Skutečnost, že byl spis předán nadřízenému orgánu nebo soudu, podle žalobce neznamená, že povinný subjekt nad ním ztratil moc, nemůže jej vyžádat zpět, nahlížet do něj nebo z něj získat požadované informace. Městský soud v Praze shledal žalobu důvodnou.

Městský soud v Praze shledal žalobu důvodnou a v rozsudku ze dne 26. 11. 2025, č.j. 8 A 20/2025 -34 uvedl mimo jiné následující:

„17. Jádrem posuzované věci je otázka, zda povinný subjekt postupoval v souladu se zákonem o svobodném přístupu k informacím, jestliže částečně odmítl poskytnout požadované informace s odůvodněním, že správní spis, z něhož by bylo možné informace zjistit, nemá aktuálně fyzicky k dispozici.

18. Podle § 11b zákona o svobodném přístupu k informacím povinný subjekt může odmítnout žádost o poskytnutí informace, jestliže požadovanou informaci nemá a jestliže mu povinnost ji mít nevyplývá ze zákona; to neplatí, pokud povinný subjekt může požadovanou informaci získat na základě jednoduchých úkonů z jiných informací, které povinný subjekt má, případně poskytnout postupem podle § 4a odst. 1 věty třetí. 19. Městský soud nejprve přistoupil ke gramatickému výkladu posuzovaného ustanovení. Gramatický výklad § 11b zákona o svobodném přístupu k informacím ukazuje, že možnost odmítnout žádost je podmíněna splněním dvou kumulativních podmínek vyjádřených spojkami „jestliže (...) a jestliže (...)“. Povinný subjekt tedy může žádost odmítnout pouze tehdy, nemá-li požadovanou informaci a zároveň nemá zákonnou povinnost ji mít. Obě podmínky musí být splněny současně.

20. Druhá část ustanovení § 11b zákona o svobodném přístupu k informacím (uvedená větou „to neplatí“) zavádí výjimku, která se uplatní, může-li povinný subjekt informaci získat jednoduchým úkonem z jiných informací, které má, nebo ji poskytnout jiným zákonným postupem. Výraz „jednoduché úkony“ jazykově označuje úkony, které nevyžadují složité právní nebo technické operace (například nahlédnutí do spisu, vyžádání kopie nebo vyhledání v evidenci).

21. Při aplikaci gramatického výkladu dospěl městský soud k závěru, že aktuální fyzická nedostupnost spisu sama o sobě nezakládá důvod pro odmítnutí žádosti, může-li povinný subjekt informaci získat jiným způsobem, který nevyžaduje nepřiměřené úsilí. Stejně tak nelze za dostatečné odůvodnění považovat pouhé tvrzení, že povinný subjekt nemá povinnost vést duplicitní kopie spisu. Informační povinnost se totiž neodvíjí od formální existence kopií, ale od odpovědnosti za informace vzniklé v rámci působnosti povinného subjektu, které je podle zákona povinen mít či uchovávat.

22. Městský soud při výkladu § 11b zákona o svobodném přístupu k informacím zohlednil rovněž historický výklad, tedy metodu, která zjišťuje smysl a účel právní normy z okolností jejího vzniku, a to zejména z vůle zákonodárce, jak byla vyjádřena v důvodové zprávě k zákonu č. 241/2022 Sb., kterým se mění zákon č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím, ve znění pozdějších předpisů, zákon č. 123/1998 Sb., o právu na informace o životním prostředí, ve znění pozdějších předpisů, a zákon č. 130/2002 Sb., o podpoře výzkumu, experimentálního vývoje a inovací z veřejných prostředků a o změně některých souvisejících zákonů (zákon o podpoře výzkumu, experimentálního vývoje a inovací), ve znění pozdějších předpisů (dále jen „důvodová zpráva k novele“).

23. Důvodová zpráva k novele uvádí ohledně ust. § 11b zákona o svobodném přístupu k informacím, že povinný subjekt bude muset prokázat, že požadovanou informaci reálně nemá (např. záznamem o výsledku jejího vyhledávání) a odůvodnit, že nemá zákonnou povinnost ji mít (žádost tedy bude možné podle tohoto ustanovení odmítnout v případě, že předpoklad dispozice informací povinným subjektem plyne ze smlouvy, povinnému subjektu však prokazatelně nebyla předána typicky druhou smluvní stranou, která svou povinnost podle smlouvy nesplnila). Povinnost mít informaci pak může být dána buď výslovným ustanovením zákona, nebo může z ustanovení zákona vyplývat (např. k tomu, aby povinný subjekt mohl reálně splnit určitou svou zákonnou povinnost, bude nevyhnutelné, aby určitou informací disponoval).

24. Dále uvádí důvodová zpráva k novele k § 11b zákona o svobodném přístupu k informacím, že ustanovení se naopak nebude týkat případů, kdy povinný subjekt sice informaci v požadované podobě nemá, má však zdrojové údaje k jejímu zpracování a toto zpracování je toliko mechanickou aktivitou (vyjádřeno formulací na základě jednoduchých úkonů z jiných informací, které povinný subjekt má. V takovém případě nejde ani o vytváření nové informace podle § 2 odst. 4. Stejně tak nebude možné toto ustanovení použít v případě, že bude možné poskytnout informaci jako součást celku (srov. odkaz na § 4a odst. 1 větu třetí).

25. Z důvodové zprávy podle městského soudu vyplývá, že zákonodárce zamýšlel posílit transparentnost veřejné správy a omezit možnost odmítání žádostí o informace z formálních. Výslovně se uvádí, že povinný subjekt musí prokázat, že požadovanou informaci reálně nemá (např. záznamem o výsledku jejího vyhledávání) a současně odůvodnit, že nemá zákonnou povinnost ji mít. Zpráva dále konstatuje, že ustanovení § 11b se neuplatní v případech, kdy povinný subjekt informaci v požadované podobě nemá, ale má zdrojové údaje k jejímu zpracování, přičemž toto zpracování je toliko mechanickou aktivitou. V takových případech je povinnost informaci poskytnout zachována.

26. Městský soud nakonec přistoupil k přezkumu obou správních rozhodnutí, a to jak rozhodnutí povinného subjektu, tak rozhodnutí žalovaného, přičemž platí, že správní řízení je vystavěno na zásadě jeho jednotnosti;

řízení tedy od okamžiku jeho zahájení až do vydání rozhodnutí v jeho posledním stupni tvoří jeden celek (srov. rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 29. 5. 2007, č. j. 62 Ca 20/2006-65).

27. Hlavní argumentační linie žalovaného a povinného subjektu spočívá v tvrzení, že povinný subjekt nemohl požadované informace poskytnout, neboť jimi v době rozhodování nedisponoval. Spis, z něhož by bylo možné informace zjistit, byl předán nadřízenému orgánu, případně soudu, a povinný subjekt k němu neměl přístup. Žalovaný dále uvádí, že některé požadované informace (např. evidence telefonických hovorů) nejsou informacemi, které by povinný subjekt byl povinen evidovat či poskytovat. Podle žalovaného žalobce ve skutečnosti nežádal o poskytnutí konkrétní informace, ale o službu spočívající ve vyhledání a shromáždění informací, což není předmětem informačního zákona. Žalobce podle vyjádření žalovaného měl možnost informace získat nahlížením do spisu vedeného u Městského soudu v Praze, kde je účastníkem řízení.

28. Městský soud v posuzované věci klade důraz na princip odpovědnosti povinného subjektu za informace vzniklé v rámci jeho působnosti, bez ohledu na aktuální fyzické umístění dokumentace. Povinnost poskytovat informace podle zákona o svobodném přístupu k informacím nelze zúžit pouze na situace, kdy má povinný subjekt dokumenty fyzicky k dispozici. Rozhodující je, zda se jedná o informace, které vznikly v rámci činnosti povinného subjektu, a zda je povinen je mít nebo uchovávat.

29. Skutečnost, že originál správního spisu byl dočasně postoupen nadřízenému orgánu nebo soudu, nezabývá povinný subjekt jeho zákonné povinnosti informace poskytnout. Lze-li požadovanou informaci získat jednoduchým úkonem (například nahlédnutím do postoupeného spisu nebo vyžádáním kopie), je povinností povinného subjektu takový úkon učinit. Pouze tehdy, prokáže-li povinný subjekt, že informaci nemá a současně nemá zákonnou povinnost ji mít, lze žádost o informaci odmítnout podle § 11b informačního zákona. Takový závěr však musí být konkrétně a přezkoumatelně odůvodněn; pouhé konstatování o postoupení spisu nebo absenci duplicitních kopií nepostačuje.

30. Výklad uvedený výše je v souladu s důvodovou zprávou k novele, kterou se novelizoval mimo jiné zákon o svobodném přístupu k informacím, a která výslovně uvádí, že povinný subjekt musí prokázat, že požadovanou informaci reálně nemá, a odůvodnit, že nemá zákonnou povinnost ji mít. Zpráva dále konstatuje, že ustanovení § 11b zákona o svobodném přístupu k informacím se neuplatní v případech, kdy povinný subjekt sice informaci v požadované podobě nemá, ale má zdrojové údaje k jejímu zpracování, přičemž toto zpracování je toliko mechanickou aktivitou.

31. Judikatura Nejvyššího správního soudu dlouhodobě zdůrazňuje význam práva na informace jako nástroje kontroly veřejné správy, kdy bylo konstatováno, že právo na informace představuje jednu z právních záruk zákonnosti ve veřejné správě (srov. rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 1. 2008, čj. 5 As 28/2007-89, č. 1532/2008 Sb. NSS). V doktríně se obdobně uvádí, že právní stav umožňující veřejnosti přístup k informacím vede ke zvýšení odpovědnosti při výkonu veřejné moci, zvyšování její kvality a transparentnosti, a působí jako preventivní nástroj proti nežádoucím jevům ve veřejné správě (srov. Korbel, F. Právo na informace. Komentář. Praha: Linde, 2005, s. 48).

32. Nad rámec výše uvedeného městský soud poznamenává, že byť možnost nahlížení do spisu může být v posuzované věci vyloučena, neboť je primárně určena účastníkům soudního řízení, nic nebrání správnímu orgánu, aby si za účelem získání požadovaných informací spis vyžádal od nadřízeného orgánu či soudu a z něj si učinil kopie potřebných dokumentů, případně se dohodl na jiném neformálním způsobu zpřístupnění. Takový postup odpovídá požadavku na aktivní přístup povinného subjektu při naplňování práva na informace a nelze jej považovat za nepřiměřený ani za postup jdoucí nad rámec zákonných povinností.

33. Soud tedy uzavřel, že jsou-li žalobcem požadované informace obsaženy ve správním spise, který je povinným subjektem veden, pak se povinný subjekt nemůže zbavit povinnosti tyto informace poskytnout jen prostým odkazem na to, že tento spis aktuálně nemá ve své dispozici, jelikož ten byl předložen nadřízenému správnímu orgánu, resp. soudu. Samotná taková skutečnost nemůže představovat právní překážku pro vyhovění žádosti.

34. Pro úplnost je nutno dodat, že může být představitelná situace, kdy by fyzická nepřítomnost spisu bránila vyhovění žádosti, a to v případě, pokud by se spis nacházel fyzicky značně daleko, anebo v dispozici subjektu, s nímž by bylo značně obtížné komunikovat, takže by obstarání spisu, resp. obstarání samotné potřebné informace, vyžadovalo čas počítaný na týdny či delší časové úseky. V nyní rozhodované věci však o takový případ rozhodně nejde, neboť jak povinný subjekt, tak jemu nadřízený orgán, resp. Městský soud v Praze, se nacházejí na území hlavního města Prahy a jsou vzájemně dosažitelné v řádu hodin.

35. Městský soud proto dospěl k závěru, že žalovaný nesprávně aproboval postup povinného subjektu, který bez dalšího odmítl žádost o informace s odkazem na fyzickou nepřítomnost spisu. Takový postup není v souladu s informačním zákonem, zejména s § 11b, a představuje porušení práva žalobce na informace.

36. Dále se soud zabýval možností aplikovat ust. § 16 odst. 6 zákona o svobodném přístupu k informacím, tedy uložit povinnému subjektu, aby požadované informace žalobci poskytl.

37. Z obsahu napadeného rozhodnutí, jakož i z rozhodnutí povinného subjektu vyplývá, že rozhodujícím důvodem pro odmítnutí žádosti byla fyzická nepřítomnost správního spisu – není totiž sporu o tom, že povinný subjekt je povinen informaci mít, resp. že ta je ve jeho spise obsažena. Jestliže ji aktuálně nemá v dispozici, neznamená to pak, že ji nemá vůbec. Opatřit si příslušný správní spis ať již od nadřízeného orgánu anebo od soudu, a to na dobu nezbytnou pro vyřízení žádosti o informace, pak neznamená, že by povinný subjekt musel potřebnou informaci vytvořit.

38. Jelikož soud, jak výše vyloženo, dospěl k závěru, že povinným subjektem i žalovaným uvedený důvod pro odmítnutí žádosti není naplněn, a o žádném dalším se neuvažovalo, nařídil povinnému subjektu, aby předmětnou informaci žalobci poskytl. Údaje o tom, jak byla z pozemků parc. č. 3330/25, 3329 a 3327/20, vše v kat. území Modřany, odtěžena zemina ve smyslu navážky, resp. ve kterých dnech prováděl stavební úřad kontrolu stavby, resp. kolikrát pracovníce stavebního úřadu inženýrka krajinářka Ivana Nidlová navštívila stavbu při jejím provádění, včetně dat jednotlivých kontrol a zápisů z nich, byl měl povinný subjekt znát ze své dokumentace. Rovněž tak bude snadno dostupná informace o tom, zdali JUDr. Evžen Teršl obdržel telefonický podnět ohledně stavebních prací spočívajících v těžbě a odvozu navážky na pozemcích parc. č. 3330/25, 3329 a 3327/20, vše v kat. území Modřany, od osoby žalobce.“

3. Rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 23. 4. 2025, č.j. 8 A 3/2025-39

Městský soud v Praze rozsudkem ze dne 23. 4. 2025, č.j. 8 A 3/2025-39 rozhodl v právní věci žalobce spolku Snesitelné bydlení v centru Prahy, z. s. proti žalovanému (MHMP) o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 12. 11. 2024 č.j. MHMP 1837761/2024, sp. zn. S-MHMP 1829187/2024 tak, že žaloba se zamítá.

Žalobce požádal ze dne 10. 7. 2024 Úřad městské části Praha 10 jako povinný subjekt, podle zákona o svobodném přístupu k informacím, o „seznam adres všech zařízení a míst na území Městské části Praha 10, kde je poskytován úplatný pobyt a počet lůžek sloužících k poskytnutí úplatného pobytu v těchto zařízeních a místech k 31. březnu 2024 v souladu s obecně závaznou vyhláškou č. 19/2021 Sb. hl. m. Prahy. Dále žalobce žádal o celkovou částku v Kč, kterou Městská část Praha 10 převedla na účet hlavního města“. Dále

žalobce žádal o „celkovou částku v Kč, kterou Městská část Praha 10 převedla na účet hlavního města Prahy za období od 1. ledna 2023 do 31. března 2024 v členění po čtvrtletích v souladu s obecně závaznou vyhláškou č. 19/2021 Sb. hl. m. Prahy.“

Povinný subjekt dne 5. 8. 2024 poskytl informace částečně. Částečně povinný subjekt žádost odmítl poskytnout s odkazem na § 15 odst. 1 zákona o svobodném přístupu k informacím, ve spojení s § 52 zákona č. 280/2009 Sb., daňový řád (dále jen „daňový řád“), s odůvodněním, že poskytnutí těchto informací by mohlo umožnit identifikaci konkrétních daňových subjektů a jejich poměrů.

Žalobce napadl rozhodnutí povinného subjektu odvoláním ze dne 7. 8. 2024. MHMP rozhodl dne 20. 8. 2024 o zrušení napadeného rozhodnutí povinného subjektu a věc mu vrátil k novému projednání. Povinný subjekt následně dne 3. 9. 2024 opět částečně odmítl informace poskytnout. Žalobce podal dne 18. 9. 2024 další odvolání, které žalovaný zamítl rozhodnutím ze dne 12. 11. 2024, čímž potvrdil napadené rozhodnutí povinného subjektu ze dne 3. 9. 2024.

Žalobce podal proti rozhodnutí č.j. MHMP 1837761/2024 žalobu, ve které navrhuje zrušit toto rozhodnutí, zrušit jím potvrzené rozhodnutí povinného subjektu č.j. P10-398656/2024, a nařít povinnému subjektu poskytnout požadované informace. Žalobce má za to, že ochrana daňového tajemství nemůže převážet nad právem na informace podle zákona o svobodném přístupu k informacím.

Městský soud v Praze v rozsudku ze dne 23. 4. 2025, č.j. 8 A 3/2025-39 uvedl mimo jiné následující: „36. Poplatek z pobytu podle zákona o místních poplatcích je daní ve smyslu § 2 odst. 3 písm. a) daňového řádu.

37. V § 10 zákona o informacích jsou vymezeny podmínky, za kterých musí povinný subjekt odmítnout poskytnutí požadovaných informací. Povinný subjekt odmítne informaci poskytnout, jestliže: 1. informace byla povinným subjektem získána na základě zákonů o daních, poplatcích, penzijním nebo zdravotním pojištění anebo sociálním zabezpečení, a zároveň 2. se jedná o informaci o majetkových poměrech osoby, která podle zákona o informacích není povinným subjektem.

38. O splnění první podmínky není sporu; městský soud se proto bude dále zabývat tím, zda lze požadované informace považovat za údaje o majetkových poměrech daňových subjektů.“

Ke splnění druhé podmínky Městský soud uvedl:

„47. Městský soud má za to, že na posuzovanou věc nejlépe dopadají závěry rozsudku NSS ze dne 12. 7. 2018, č. j. 10 As 289/2017-37, dle kterého má žadatel právo vědět o tom, kolik bylo vybráno úhrnem na daních a jak takto shromážděné zdroje stát vynakládá, ale nikoliv, které konkrétní osoby mu dluží či dlužily na daních (případně kolik mu dluží), protože to již ohrožuje důvěrnost majetkových poměrů těchto daňových subjektů. Už pouhá povědomost o daňové povinnosti subjektu, která odhaluje i jen částečný či neúplný obraz o jeho majetkových poměrech, může vést k aplikaci ustanovení § 10 informačního zákona. Soud tak má za to, že žalobci bylo zcela po právu sdělena první část informace, tj. kolik bylo na poplatcích vybráno, nikoliv však druhá, týkající se informací, ze kterých lze zjistit od koho.

50. Městský soud konstatuje, že podle poskytnutých informací je na území Městské části Praha 10 poskytováno (nahlášeno) celkem 2 701 lůžek určených ke krátkodobému ubytování. V případě poskytnutí konkrétních adres s uvedením konkrétního počtu lůžek na jednotlivých adresách je v některých případech skutečně možné, že dojde k zcela přesnému odhalení konkrétní osoby a její vcelku přibližné poplatkové (daňové) povinnosti. Podle názoru městského soudu již toto samotné ohrožení ochrany důvěrnosti

majetkových poměrů subjektů, které nejsou povinnými subjekty podle informačního zákona, přičemž se jedná o informace získané na základě zákonů o daních, poplatcích apod., je dostačující pro aplikaci ustanovení § 10 informačního zákona. Podle názoru městského soudu již samotné sdělení počtu lůžek k poskytnutí úplatného pobytu v konkrétním zařízení a místě v kombinaci se znalostí výše poplatku za jedno lůžko za jeden den, které přímo vyplývá z vyhlášky (konkrétně 50 Kč) vede k výpočtu, který již vcelku přibližuje dílčí informaci o majetkových poměrech, konkrétně poplatkovou (daňovou) povinnost plátce poplatku. Již za těchto okolností lze např. zcela přesně vypočítat poplatkovou povinnost plátce poplatku při plné obsazenosti všech jím poskytovaných lůžek na konkrétní adrese. Tedy samotné sdělení počtu lůžek v kombinaci se znalostí výše poplatku za jedno lůžko za jeden den umožňuje již dostatečně přibližný výpočet poplatkové (daňové) povinnosti, což by mohlo být zneužito k odhalení finančních údajů, které jsou jinak přísně chráněny zákonem. Nic na tomto závěru městského soudu nemění ani skutečnost, že vlastník nemovitosti zjistitelný z katastru nemovitostí nemusí nutně pronajímat lůžka, nýbrž je může pronajímat např. jeho nájemce. V posuzované věci již riziko odhalení dílčích majetkových poměrů daňových subjektů (vcelku přibližné poplatkové povinnosti konkrétního plátce poplatku) ohrožuje důvěrnost v ochranu těchto finančních údajů.

53. K roli tzv. společenského hlídacího psa městský soud dodává, že přestože nelze popírat existenci veřejného zájmu na ochraně kvality bydlení v městských centrech a na případné regulaci fenoménu krátkodobých ubytovacích služeb, je nutné zdůraznit, že samotné poskytování těchto služeb fyzickými nebo právníky osobami má převážně soukromoprávní povahu. Provozovatelé krátkodobých ubytování, pokud nevykonávají veřejnou moc ani nehosподаří s veřejnými prostředky, požívají plné ochrany svých základních práv, a to především práva na ochranu soukromého života, lidské důstojnosti a osobních údajů podle čl. 10 odst. 1 až 3 Listiny základních práv a svobod (dále jen „Listina“), a práva vlastnického podle čl. 11 odst. 1 Listiny.

54. Role tzv. společenského hlídacího psa předpokládá výkon reálného dozoru nad činností veřejné správy či hospodařením s veřejnými prostředky a kvalifikovaný vstup do veřejné debaty, nikoli sledování soukromoprávních aktivit osob, které jsou chráněny principem autonomie vůle a soukromí. Samotný obecný odkaz na zájem na regulaci krátkodobých ubytovacích služeb nemůže sloužit jako dostatečný důvod pro prolomení ochrany soukromých majetkových údajů, kdy zejména nebylo prokázáno, že by žadatel v daném případě plnil roli tzv. společenského hlídacího psa ve smyslu nálezu Ústavního soudu sp. zn. IV. ÚS 1378/16. V posuzované věci tak převažuje ochrana soukromí a důvěrnosti majetkových poměrů daňových subjektů nad právem na informace, jelikož, jak vyslovil NSS ve shora zmiňovaném rozsudku ze dne 12. 7. 2018, č. j. 10 As 289/2017-37, informační povinnost podle § 8b zákona o informacích se vztahuje na veřejné prostředky, kterými již stát disponuje, nikoli na cesty, kterými tyto prostředky získává.“

Pozn. Proti rozsudku byla žalobcem podána kasační stížnost k Nejvyššímu správnímu soudu projednávaná pod sp. zn. 5 As 111/2025. Nejvyšší správní soud rozhodl v únoru 2026, tak, že zrušil rozhodnutí Městského soudu v Praze, MHMP i Úřadu městské části Praha 10, a věc vrátil k novému projednání. Tento rozsudek bude uveden ve Výroční zprávě za rok 2026.

4. Usnesení Ústavního soudu sp. zn. IV. ÚS 2306/24 ze dne 3. 12. 2025

Ústavní soud usnesením sp. zn. IV. ÚS 2306/24 ze dne 3. 12. 2025 odmítl ústavní stížnost společnosti InsolCentrum, s.r.o. (dále jen „stěžovatelka“).

MHMP rozhodnutím č. j. MHMP 2045700/2022 ze dne 14. 11. 2022 částečně odmítl stěžovatelce poskytnout informace z důvodu podle § 8a InfZ, a to jména, příjmení, data narození a adresy místa trvalého pobytu fyzické osoby oprávněné jednat jménem společnosti Člověk v tísni, o. p. s., ve věci sbírek SOS Milostivé léto

a Přímá pomoc obětem mimořádných událostí. Dále stěžovatelce podle § 11 odst. 3 InfZ odepřel poskytnutí dokladů o hrubém výtěžku sbírky a nákladech spojených s jejím konáním. Stěžovatelka rozhodnutí napadla odvoláním, které Ministerstvo vnitra rozhodnutím ze dne 28. 12. 2022 č. j. MV-220838-2/VS-2022 zamítlo a rozhodnutí potvrdilo.

Stěžovatelka napadla rozhodnutí Ministerstva vnitra žalobou k Městskému soudu v Praze, který žalobu zamítl (rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 23. 1. 2024, č. j. 11 A 14/2023-38). Stěžovatelka napadla rozsudek městského soudu kasační stížností, kterou Nejvyšší správní soud nedůvodnou zamítl, neboť aproboval závěry městského soudu (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 6. 2024, č.j. 9 As 64/2024-38). Následně stěžovatelka podala proti rozsudkům Nejvyššího správního soudu a Městského soudu ústavní stížnost, kterou se domáhá zrušení těchto rozsudků.

Ústavní soud v odůvodnění usnesení sp. zn. IV. ÚS 2306/24 ze dne 3. 12. 2025 uvedl mimo jiné následující:

„9. Ústavní soud je soudním orgánem ochrany ústavnosti (čl. 83 Ústavy), který stojí mimo soustavu soudů (čl. 91 odst. 1 Ústavy). Vzhledem k tomu jej nelze považovat za další, „superrevizní“ instanci v systému obecné justice, oprávněnou vlastním rozhodováním nahrazovat rozhodování soudů. Proto vedení řízení, zjišťování a hodnocení skutkového stavu, výklad podústavního práva a jeho použití na jednotlivý případ je v zásadě věcí obecných soudů, a o zásahu Ústavního soudu do jejich rozhodovací činnosti lze uvažovat za situace, kdy je jejich rozhodování stíženo vadami, které mají za následek porušení ústavnosti (tzv. kvalifikované vady); o jaké vady jde, lze zjistit z judikatury Ústavního soudu. K tomu Ústavní soud dodává, že není primárně povolán k interpretaci právních předpisů z oblasti veřejného práva, nýbrž je v řízení o ústavní stížnosti ex constitutione určen k ochraně ústavně zaručených základních práv a svobod [čl. 87 odst. 1 písm. d) Ústavy]. V kontextu své dosavadní judikatury se Ústavní soud cítí, s odkazem na zásadu zdrženlivosti a princip sebeomezení, být oprávněn výklad podústavního práva posuzovat pouze tehdy, jestliže by jeho aplikace v daném konkrétním případě extrémně vybočila z požadavků obsažených v hlavě páté Listiny. Jelikož Ústavní soud nevystupuje v tomto řízení jako „vrcholný“ správní soud, nepřísluší mu postup a rozhodnutí povinných subjektů podle informačního zákona přezkoumávat z pohledu dodržení běžné zákonnosti a v hloubce a rozsahu, jak to činí Nejvyšší správní soud a tedy fungovat jako další soudní instance. Ústavní soud tak danou věc v řízení o ústavní stížnosti posuzuje optikou ochrany stěžovatelčiných ústavně zaručených základních práv a svobod. Ústavněprávním požadavkem též je, aby soudy vydaná rozhodnutí byla řádně, srozumitelně a logicky odůvodněna.

10. Ústavní soud shledal, že ústavní stížnost nepřináší žádné nové argumenty a de facto představuje toliko pokračující polemiku se závěry městského soudu, potažmo Nejvyššího správního soudu. Ústavní soud přezkoumal napadené rozsudky a nenalezl v nich vady, které by nepřipustně postihly tvrzené ústavně zaručené základní právo stěžovatelky. Oba správní soudy rozhodovaly v souladu se zákony i principy zakotvenými v Listině a v Ústavě, jejich rozhodnutí nelze označit za svévolná. Jak Nejvyšší správní soud, tak i městský soud, rozhodovaly nestranně, s námitkami stěžovatelky se řádně vypořádaly, při rozhodování přihlédly ke všem okolnostem, které vyšly v řízení najevo, věc po právní stránce hodnotily přilehavě a v souladu s ustanoveními informačního zákona a zákona o veřejných sbírkách. Závěr, že je v dané věci třeba upřednostnit právo na ochranu osobních údajů osoby oprávněné jednat jménem Člověka v tísni ve věci veřejné sbírky před právem stěžovatelky na informace, je řádně a logicky odůvodněný. Nejinak je tomu u závěru, že nebyl shledán převažující veřejný zájem nad zájmem na poskytnutí údajů, které se magistrát dozvěděl při své kontrolní činnosti (hrubý výtěžek a náklady sbírky). Ústavní soud při přezkumu napadených rozhodnutí neshledal žádné vybočení z výkladových pravidel s ústavní relevancí, podrobné právní závěry správních soudů jsou ústavně souladné, obsáhle a důkladně odůvodněny s odkazy na příslušnou právní úpravu a relevantní judikaturu, pročez nelze tyto právní závěry označit za neústavní.“

Zastoupení bylo v případě řízení před Městským soudem v Praze zajišťováno zaměstnanci hlavního města Prahy zařazenými do MHMP v rámci jejich běžné pracovní agendy. Náklady na straně MHMP vznikly pouze v případě řízení sp. zn. 8 A 20/2025, a to v podobě náhrady nákladů řízení ve výši 15 269,40 Kč, které byl MHMP povinen uhradit žalobci.

V případě řízení před Ústavním soudem MHMP nebyl účastníkem řízení a žádné náklady na jeho straně nevznikly.

IV. Výčet poskytnutých výhradních licencí, včetně odůvodnění nezbytnosti poskytnutí výhradní licence

Při poskytování informací podle zákona o svobodném přístupu k informacím nebyla MHMP poskytnuta žádná výhradní licence.

V. Počet stížností podaných podle § 16a zákona o svobodném přístupu k informacím, důvody jejich podání a stručný popis způsobu jejich vyřízení

V roce 2025 bylo podáno **112** stížností na postup MHMP při vyřizování žádostí o poskytnutí informace. Důvody jejich podání a stručný popis způsobu jejich vyřízení je uveden v příloze č. 1 této výroční zprávy.

VI. Další informace vztahující se k uplatňování zákona o svobodném přístupu k informacím MHMP v roce 2025 odložil **67** žádostí o informace a **16** žádostí o informace odložil částečně.

Jako nadřízený orgán rozhodoval MHMP o **80** odvoláních proti rozhodnutím povinných subjektů o odmítnutí (části) žádosti o informace dle zákona o svobodném přístupu k informacím a o **65** stížnostech proti postupu povinných subjektů při vyřizování žádosti o poskytnutí informace. MHMP v **2** případech poskytl informace po úhradě nákladů v celkové výši **134 500 Kč**. MHMP vydal **7** informačních příkazů. MHMP neobdržel žádný podnět k přezkumu dle ust. § 16b zákona o svobodném přístupu k informacím.

Mgr. Rudolf Kramář, Ph.D.

ředitel odboru právní podpory
podepsáno elektronicky

Příloha č. 1

Počet stížností podaných v roce 2025 podle § 16a zákona o svobodném přístupu k informacím, důvody jejich podání a stručný popis způsobu jejich vyřízení

Stížnosti podané na postup Magistrátu 2025	
Celkem podáno stížností:	112
Důvody podání stížností:	
- § 16a odst. 1 písm. a)	91
- § 16a odst. 1 písm. b)	5
- § 16a odst. 1 písm. c)	11
- § 16a odst. 1 písm. d)	5
Vyhovění stížnosti Magistrátem (§ 16a odst. 5):	4
Vyřízení stížnosti nadřízeným orgánem (příslušným ústředním správním úřadem):	
- § 16a odst. 6 písm. a)	5
- § 16a odst. 6 písm. b)	71
- § 16a odst. 6 písm. c)	0
- § 16a odst. 6 písm. d)	1
- § 16a odst. 7 písm. a)	1
- § 16a odst. 7 písm. b)	2
- § 16a odst. 7 písm. c)	0